

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/225/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418204827
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4418204827.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: Československá obchodní banka, a. s., so sídlom Praha 5, Radlická 333/150, Česká republika, IČO: 00 001 350, v zastúpení Mgr. Lenka Heřmánková, advokátka, so sídlom Bratislava - Ružinov, Košická 5590/56, proti žalovanému: N. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. F., N. XXXX/XX, v zastúpení JUDr. Roman Jurík, advokát, so sídlom Nové Zámky, Jazerná 19, IČO: 40 353 729, o zaplatenie 18.379,80 CZK s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 6. júna 2019 č. k. 4Csp/122/2018-230 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku (I.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) potvrdzuje.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18.379,80 CZK, kapitalizovaný zmluvný úrok vo výške 4.364,21 CZK od 21. 08. 2003 do 14. 09. 2018, kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 1.454,66 CZK od 17. 09. 2017 do 14. 09. 2018, 8,05 % úrok z omeškania ročne zo sumy 18.379,80 CZK od 15. 09. 2018 do zaplatenia, to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu v časti zmluvného úroku vo výške 19,90% ročne zo sumy 18.379,80 CZK od 15. 09. 2018 do zaplatenia zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami čl. 3 ods. 1 Rímskeho dohovoru, § 261, § 262, § 497 zákona č. 513/1991 Sb., § 2, § 4 ods. 2, § 6 zákona č. 321/2001 Sb. o niektorých podmíňkách sjednávani spotřebitelského úveru. Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 24. 09. 2018 domáhal zaplatenia sumy 18.379,80 CZK, s kapitalizovaným zmluvným úrokom vo výške 4.364,21 CZK od 21. 08. 2003 do 14. 09. 2018, so zmluvným úrokom vo výške 19,90 % ročne zo sumy 18.379,80 CZK od 15. 09. 2018 do zaplatenia, s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 1.454,66 CZK od 17. 09. 2017 do 14. 09. 2018 a s úrokom z omeškania v zákonnej výške 8,05 % ročne zo sumy 18.379,80 CZK od 15. 09. 2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel Zmluvu o úvere ku kreditnej karte č. 102553 zo dňa 21. 08. 2003, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Podmienky pre kreditné karty. Žalovanému bola k poskytnutému úveru vydaná kreditná karta, čo potvrdil podpisom potvrdenia o prevzatí/odovzdaní platobnej karty. Žalobca následne žalovanému vystavoval vždy nové kreditné karty po tom, kedy uplynul dátum platnosti karty, pričom posledná kreditná karta bola žalovanému vydaná dňa 19. 09. 2014. Na základe zmluvy žalobca poskytoval žalovanému peňažné prostriedky formou úveru ku kreditnej karte až do maximálneho úverového limitu vo výške 15.000 CZK. Žalovaný sa zaviazal čerpaný úver splácať v mesačných splátkach v minimálnej výške 5% z vyčerpanej čiastky úveru vždy

k 16. dňu v mesiaci s tým, že minimálna splátka činila 500 CZK. Pri uzatvorení zmluvného vzťahu bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 19,2% ročne. Žalobca žalovanému oznámil v rámci výpisu z účtu za obdobie od 02. 02. 2011 - 01. 03. 2011 novú úrokovú sadzbu 19,9% ročne s účinnosťou od 01. 04. 2011. Splatnosť úrokov pri čerpaní peňažných prostriedkov bola dohodnutá vždy k 16. dňu v mesiaci. Keď k tomuto dňu nedošlo k ich úhrade, stali sa úroky, z ktorých platením bol žalovaný v omeškaní, podľa článku 4.3 Podmienok dňom nasledujúcim po splatnosti súčasťou vyčerpanej istiny. Žalobca bol ďalej oprávnený podľa článku 4.4 Podmienok účtovať žalovanému poplatky podľa platného sadzovníka poplatkov, tieto poplatky sa podľa uvedeného článku okamihom pripísania na účet stávali súčasťou vyčerpanej istiny. Žalovaný bol povinný podľa článku 5.5 Podmienok zaistiť k úhrade úrokov, úrokov z omeškania dostatok peňažných prostriedkov, z ktorých by mohli byť jeho záväzky uhradené. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splatných splátok, keď neuhradil riadne a včas splátky, počnúc od 16. 04. 2017, a to ani napriek výzve, preto žalobca k 16. 09. 2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podľa článku 9.1 písm. a) a c) Podmienok, ktoré oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 22. 10. 2017, čo potvrdil žalovaný svojim podpisom. Žalovaná suma pozostáva z istiny vo výške 18.379,80 CZK, zmluvného úroku vo výške 4.364,21 CZK a úroku z omeškania vo výške 1.454,66 CZK. V žalobe z 24. 09. 2018 bol špecifikovaný nárok žalobcu tak, ako to bolo uvedené vyššie. Žalobca následne dvoma podaniami doplnil opis rozhodujúcich skutočností, pričom v pôvodnej žalobe žalobca len odkázal na označené dôkazy, ktoré k žalobe pripojil, a to hlavne na zmluvu o úvere, obchodné podmienky a výpis z účtu žalovaného, kde boli konkrétne rozpísané jednotlivé čerpania, ako aj platby zo strany žalovaného, a to počnúc od 16. 10. 2009 do 16. 04. 2017. Žalobca síce doplnil opis rozhodujúcich skutočností na výzvu súdu, avšak ani po takomto doplnení žaloby nedošlo k takej zmene žaloby, ktorou by si žalobca uplatňoval menší alebo väčší nárok, než ktorý bol uvedený v žalobe. Z tohto dôvodu súd nerozhodoval o zmene žaloby, pretože v zmysle § 140 ods. 1 a 2 CSP zmenou žaloby je len návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo, resp. i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade však nedošlo k zmene žaloby, len k doplneniu skutočností uvedených už v pôvodnom znení žaloby, čo súd nepovažoval za zmenu petitu žaloby. Navyše, zmenu petitu žaloby navrhoval právny zástupca žalovaného, a nie žalobca, ktorý žalobou disponuje, z toho dôvodu súd o zmene petitu žaloby nerozhodoval, pretože k zmene žaloby nedošlo a žalobca o zmenu petitu žaloby nepožiadaval. Čo sa týka uplatnenej námietky premlčania, ktorú vzniesol žalovaný v podaní zo dňa 23. 01. 2019 a ktorú na pojednávaní dňa 06. 06. 2019 vzal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu späť, súd posúdil nárok žalobcu na uplatnenú sumu a dospel k tomu záveru, že žalobca si uplatňuje nárok z roku 2017, a to konkrétne za obdobie od 17. 01. 2017 do 18. 04. 2017, žaloba bola podaná dňa 24. 09. 2018, teda žalobca svoju žalobu podal vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, ktorá mu začala plynúť najskôr od 18. 01. 2017, preto súd vyhodnotil vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú. Žalobca v žalobe uviedol, že daný právny vzťah založený zmluvou sa spravuje právnym poriadkom Českej republiky a že žalobca žalobu podal na vecne a miestne príslušný súd v zmysle Nariadenia Rady ES č. 593/2008, podľa čl. 4.1 písm. b), ak nedošlo k voľbe práva pre zmluvu, sa zmluva o poskytovaní služieb spravuje právom krajiny, v ktorej má poskytovateľ služby obvyklý pobyt. V tomto prípade súd zistil, že žalobca má sídlo v Českej republike, zmluva bola uzavretá v súlade s § 497 a nasl. zák. č. 513/1991 Sb. v znení neskorších predpisov. Súd dokazovaním zistil, že zmluva o úvere bola uzavretá na území Českej republiky medzi veriteľom, ktorý má sídlo na území Českej republiky a konal v rámci svojho predmetu činnosti a žalovaným v pozícii dlžníka, ktorý je fyzickou osobou (spotrebiteľom). Zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou. Pri aplikácii rozhodného práva súd vychádzal z Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky otvorenému v Ríme na podpis dňa 19. júna 1980 (ďalej Rímsky dohovor), ku ktorému Slovenská republika i Česká republika pristúpili v roku 2005. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu v tom, že zmluva o úvere zo dňa 21. 08. 2003 bola uzavretá medzi žalobcom - Československá obchodní banka a. s. a žalovaným, štátnym občanom Slovenskej republiky, ktorý pracoval a žil v Českej republike od roku 2003. Zo zmluvy o úvere mal súd preukázané, že účastníci zmluvy (t. j. strany sporu) si zvolili právny poriadok, ktorým sa spravovala celá zmluva, zvolili si české právo, ktoré sa aplikovalo aj v súlade s čl. 5 ods. 1 Rímskeho dohovoru - keďže zmluvou o úvere boli žalovanému (spotrebiteľovi) poskytnuté finančné prostriedky na účel, ktorý nemožno považovať za súčasť ich podnikania alebo povolania. Z čl. 5 ods. 2 Rímskeho dohovoru vyplývajú podmienky, za akých sa bez ohľadu na ustanovenie článku 3 nemôžu účastníci zmluvy svojou voľbou práva zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú imperatívne normy štátu jeho obvyklého pobytu, resp. zamestnania. Keďže štátom zamestnania žalovaného v dobe uzavretia zmluvy o úvere bola Česká republika, uskutočnenou voľbou českého práva žalovaný - spotrebiteľ nebol zbavený ochrany v zmysle citovaného článku. Žalovaný sa bránil tým, aby zmluva o úvere bola posudzovaná podľa právneho poriadku slovenského práva v kontexte s § 9 ods. 3 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Súd

skonštatoval, že Rímsky dohovor je právne záväzným aktom sekundárneho práva Európskej Únie, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. A preto súd pri rozhodovaní aplikoval Rímsky dohovor, a tak dospel k záveru, že voľba rozhodného práva v zmluve o úvere bola uskutočnená v súlade s čl. 3 ods. 1 Rímskeho dohovoru a pri právnom posúdení tohto sporu súd aplikoval České právo. Z dôkazov predložených žalobcom je zrejmé, že žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 15.000 CZK, ktorý žalovaný čerpal postupne. Žalobca predložil súdu vyčíslenie istiny, ktorú žalovaný celkovo vyčerpal, a to vo výške 14.512,64 CZK. Takisto v zmysle článku 4.3 Podmienok úroky, z ktorých platením bol žalovaný v omeškaní, sa dňom nasledujúcim po splatnosti stali súčasťou vyčerpanej istiny. Takto žalovaný pri úrokovej sadzbe 19,9 % p. a. čerpal prostriedky v roku 2017, pričom bol v omeškaní s ich plnením, preto žalobca pripísal žalovanému na ľarchu úroky v celkovej výške 1.187,16 CZK. Medzi stranami sporu boli dojednané poplatky v súlade so sadzobníkom poplatkov, a to poplatky za upomienky podľa článku 4.4 Podmienok, výška týchto poplatkov činila sumu 2.680 CZK, a takisto sa poplatky pripísali k vyčerpanej istine. Výška istiny takto celkovo činila sumu 18.379,80 CZK. Pri podpise zmluvy bola táto skutočnosť žalovanému ozrejmeneá, žalovaný nemal výhrady voči týmto úverovým podmienkam, riadne sa oboznámil s obchodnými podmienkami, ako aj s podmienkami pre platobné karty, čo potvrdil svojim vlastnoručným podpisom pri podaní žiadosti o ČSOB kreditnú kartu dňa 15. 08. 2003. Žalovaný nenamietal ani v období platnosti úverovej zmluvy tieto skutočnosti. Začal ich namietat až po vydaní platobného rozkazu, keď tvrdil prostredníctvom svojho právneho zástupcu, že žalobca nebol oprávnený od žalovaného žiadať jednorazové splatenie dlhu. Žalovaný potvrdil, že prevzal oznámenie o zosplatnení úveru, bol si vedomý skutočnosti, že banka mu zablokovala kartu, ale myslel si, že sa jedná o omyl. Žalovaný však tieto svoje tvrdenia nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, len úvahami, ktoré nemali právny základ. Aj keď sa jednalo o spotrebiteľský spor, žalovaný bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, teda súd na predmetné konanie nepoužil ustanovenie § 296 CSP, pretože žalovaný tým, že bol v konaní riadne zastúpený advokátom, stratil postavenie slabšej strany. Tvrdenia žalovaného o tom, že v zmluve nebolo dohodnuté jednorazové splatenie dlhu, neboli preukázané žiadnymi dôkazmi zo strany žalovaného, v podstate žalovaný v konaní neprodukoval žiadne dôkazy, ktorými by preukázal niektoré zo svojich tvrdení. Žalovaný riadne neplatil, porušil platobnú disciplínu tak, ako bola dohodnutá v zmluve o úvere a v obchodných podmienkach. Žalobca v spore preukázal oprávnenosť nároku (zmluva o úvere má zákonné náležitosti vyplývajúce zo zákona č. 321/2001 Sb.), pričom obranu žalovaného pri rozhodovaní nechal do úvahy z dôvodov uvedených vyššie. Žalovaný naďalej dlhuje žalobcovi istinu vo výške 18.379,80 CZK, ktorú je povinný žalobcovi zaplatiť. Súd priznal žalobcovi aj zmluvný úrok vo výške 4.364,21 CZK, ktorý bol vyčíslený zo sumy 18.379,80 CZK od 17. 08. 2017 do 14. 09. 2018, a to z toho dôvodu, že sa jednalo o úrok z poskytnutých prostriedkov do doby zosplatnenia, ktorý bol žalobcom riadne vyčíslený a vyplýva z výpisu z účtu, keďže tento úrok bol dojednaný medzi stranami podľa článku 4.3 Podmienok. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 1.454,66 CZK, ktorý úrok z omeškania vyčísliť v súlade s článkom 4.2 Podmienok a z ktorých vyplýva, že tieto úroky boli žalovanému vyčíslené z dlžných splátok od 16. 04. 2017 do 14. 09. 2018, žalovaný preukázateľne neuhradil splátky splatné v lehote splatnosti, preto mu bol účtovaný úrok z omeškania, pričom ich výšku žalobca riadne konkretizoval a žalovaný nevzniesol žiadny argument, prečo by ho nemala zaväzovať povinnosť zaplatiť dlžný úrok z omeškania. Súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, ktorý bol žalovaný povinný z istiny zaplatiť vo výške určenej nariadením vlády č. 142/1994 Sb. v platnom znení, t. j. vo výške REPO sadzby ČNB zvýšenej o 8 bodov p. a., t. j. vo výške 8,05 % ročne zo sumy 18.379,80 CZK od 15. 09. 2018 do zaplataenia, pretože žalovaný sa preukázateľne dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd žalobu v časti o zaplataenie zmluvného úroku vo výške 19,90 % ročne zo sumy 18.379,80 CZK od 15. 09. 2018 do zaplataenia zamietol, a to z nasledovných dôvodov: Žalobca si uplatnil tieto úroky z úveru po zosplatnení úveru, t. j. po vyhlásení jeho mimoriadnej splatnosti. Súd bol toho názoru, že predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Kým dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii, tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku a predstavuje takýto úrok kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Zosplatnením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým teda stráca veriteľ nárok na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Ak spotrebiteľ nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by spotrebiteľ takéto právo držby finančných prostriedkov mal, inak by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný

stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by mal naďalej nárok na úroky zo zmluvy. Úrok z úveru predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Zosplatnením úveru na jednej strane nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, na druhej strane už spotrebiteľ nemá právny titul držať peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom, v svojej dispozícii, preto niet dôvodu na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. V opačnom prípade by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Za tejto situácie by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by tak nemal žiadne garantované práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše by došlo k hrubej nadvláde veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takéto správanie veriteľa nemôže byť podporované a používať právnu ochranu. Keďže v danej veci niet pochýb o tom, že medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, po poskytnutí náležitej ochrany žalovanému ako spotrebiteľovi, súd dospel k záveru, že po zosplatnení úveru žalobcovi neprináležia úroky dohodnuté za poskytnutý úver. V súlade s § 218 ods. 2 CSP súd priznal žalobcovi uplatnený nárok od žalovaného v CZK. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie, a to v jeho vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, namietajúc, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má iný nedostatok, ktorý mohol mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že na pojednávaní dňa 08. 04. 2019 súd uviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sú nesporné. Ani raz ale súd neuviedol predbežné právne posúdenie veci. Vo veci bolo pritom mnoho nejasných otázok tak skutkového, ako aj právneho (hmotnoprávneho aj procesného charakteru). Povinnosť súdu uviesť predbežné právne posúdenie zaviedol až Civilný sporový poriadok. Aj porušenie tohto imperatívu je procesným postupom súdu, ktorým sa strane znemožňuje uplatňovať jej patriace procesné práva. Konkrétnym následkom v posudzovanom spore bola prekvapivosť rozhodnutia spočívajúca v nečakanej aplikácii českého práva. Tiež uviedol, že napriek tomu, že podania žalobcu z 11. 12. 2018 a z 11. 04. 2019 obsahujú doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, súd nerozhodol o pripustení alebo nepripustení zmeny žaloby. Súd mal uznesením nepripustiť zmenu žaloby a rozhodovať o pôvodnej žalobe s pôvodným úplným a pravdivým opisom rozhodujúcich skutočností. Súd v bode 6. odôvodnenia rozsudku okrem iného uvádza, že sa v rámci dokazovania oboznámil s „výpisom karty“. Z rozsudku nie je zrejmé, ktorá listina zo súdneho spisu sa považuje za „výpis z karty“. Žalobca predložil dva listinné dôkazy zodpovedajúce tomuto opisu. Jedným je dvojstranový dokument zachytávajúci obraty na účte v období 02. 02. 2011 až 01. 03. 2011, druhým je 171-stranový ťažko zrozumiteľný dokument s množstvom čísel, v záhlaví ktorého sa na každej strane píše „185943805 History Inquiry - CUCOR JOZEF“. V prípade dokazovania dvojstranovej listiny by obstál postup súdu, ktorý by oznámil „oboznamuje sa dôkaz...“, keďže tento dôkaz mali k dispozícii obe strany, aj súd. V prípade druhého, 171- stranového dôkazu už takéto dokazovanie neobstojí. Tak zo zápisníc, ako aj zo zvukových záznamov z pojednávania sa dá ľahko zistiť, že súd nezisťoval, či sú tieto listiny obom stranám známe, či sú im zrozumiteľné a či ich treba alebo netreba čítať. V prípade 171-stranového listinného dôkazu plného nezrozumiteľných údajov, o ktorom sa ani nedalo na pojednávaniach zistiť, kedy sa s ním súd oboznamoval, nie je na mieste prezumpcia, že strany dôkaznému prostriedku rozumejú. Žalovaný tiež uviedol, že podaním dňa 23. 01. 2019 namietal premlčanie vo vzťahu k údajným plneniam žalobcu v prospech žalovaného. V bode 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa konštatuje, že žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 06. 06. 2019 vzal námietku premlčania späť. V zápisnici z pojednávania zo dňa 06. 06. 2019 sa naozaj uvádza: „Vo vyjadrení z 11. 04. 2019 žalobca tvrdí, že rok 2003 bol uhradený, preto netrváme na vznesenej námietke premlčania.“ Na pojednávaní ale odznelo niečo dost

odlišné. Konkrétne v čase od 5:23 do 5:37 zvukového záznamu možno celkom zreteľne počuť prednes právneho zástupcu žalovaného: „... tam už sa hovorí to, že rok 2003 je uhradený, takže to je tiež rozdiel v porovnaní s tým podaním z 11. 12. 2018, čo, samozrejme, keď je dlh uhradený, tak námietka premlčania nemá zmysel...“ Teda, žalovaný nikdy nezobral späť námietku premlčania, iba v reakcii na v poradí tretie odlišné tvrdenie žalobcu hovorí o neopodstatnenosti námietky premlčania. Námietka premlčania je hmotnoprávny úkon. V súdnom spore sa ale uplatňuje procesnými podaniami strany. Preto, ak sa súd nezaobrá námietkou premlčania, pretože ju strana vzala späť, hoci v skutočnosti ju strana nikdy späť nevzala, ide o procesnú chybu na strane súdu, ktorá výrazne vplýva na právo účastníka na spravodlivý proces. Žalovaný ďalej namietal, že odôvodnenie verejne vyhlásovaného rozsudku v znení po prvej rozvitej a nedokončenej vete: „... bližšie odôvodnenie budete mať v písomnom vyhotovení rozsudku, keďže vás toto moje odôvodnenie nezaujímá...“ rozhodne nezodpovedá ústavným, zákonným a podzákonným kritériám na verejné vyhlásenie rozsudku. Takto „vyhlásený-nevyhlásený“ rozsudok nemožno považovať za verejne vyhlásený rozsudok. Verejnoprávny úkon, verejné vyhlásenie rozsudku, je tým ničotný a takýmto vyhláseným-nevyhláseným rozsudkom nie je súd v zmysle § 219 ods. 4 CSP viazaný. Ďalším odvolacím dôvodom žalovaného bol ten, že rozhodoval vylúčený sudca. Námietku zaujatosti podal po pojednávaní, na ktorom nadobudol presvedčenie o zaujatosti sudkyne voči právnomu zástupcovi žalovaného, ktorého údajne nezaujímalo odôvodnenie rozsudku, preto ho sudkyňa ani neuviedla. O námietke zaujatosti ešte príslušný súd nerozhodol. Či naozaj vo veci konala zaujatá sudkyňa, sa dozvie až po rozhodnutí o námietke zaujatosti. Súd prvej inštancie tiež nesprávne zistil skutkový stav. Súd nevykonal žiadne dokazovanie vo vzťahu k údajnej platobnej disciplíne, či k údajnému omeškaniu zo strany žalovaného. V tomto smere priniesol žalobca viacero neurčitých a protirečivých skutkových tvrdení a dva listinné dôkazy, jeden dvojstranový, z ktorého uvedený skutkový stav rozhodne nevplyva, a jeden 171-stranový, ktorý ale súd nevykonal. Nie je teda jasné, z čoho súd zistil uvedený skutkový stav. Súdom zistený skutkový stav sa neopiera ani o tvrdenia žalobcu, ani o vykonané dôkazy. Súd na zistený skutkový stav aplikoval české právne predpisy. České právne predpisy, na rozdiel od slovenských predpisov alebo aktov Európskej únie, sa nezvereňujú v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, na portáli Slov-Lex, ani v Úradnom vestníku Európskej únie. Súd vo svojom rozsudku rozsiahlo citoval ustanovenia českých zákonov bez toho, aby uviedol, ako zistil ich obsah. Súd zistil, že štátom zamestnania bola v čase uzatvorenia zmluvy Česká republika. Z toho zrejme súd usúdil obvyklý pobyt žalovaného v Českej republike. Z dokazovania nevyplývalo, že by žalovaný mal obvyklý pobyt inde ako na Slovensku. Skutkové zistenie o „štáte zamestnania“ je síce správne, to ale neznamená, že by tam mal aj obvyklý pobyt. Ide o podstatné skutkové zistenie vo vzťahu k určeniu rozhodného práva. Preto, ak súd považuje „štát zamestnania“ za štát obvyklého pobytu, ide o skutkové zistenie bez opory vo vykonanom dokazovaní. Ďalej namietal, že nie je zrejme, na základe akého kritéria aplikoval súd na zistenie rozhodného práva Rímsky dohovor. V čase uzatvorenia zmluvy ešte tento dohovor nebol záväzný ani pre Českú republiku, ani pre Slovenskú republiku a v čase rozhodovania súdu, ani v čase vyhlásenia splatnosti úveru už nebol záväzný ani pre jeden z oboch štátov. V samotných zmluvných dokumentoch niet dohody o voľbe práva. Kolízne normy, najmä § 10 ods. 4 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a článok 6 nariadenia (ES) č. 593/2008 (Rím I), odkazujú na slovenské právo. Ak by bol na vec aplikovateľný Rímsky dohovor, jeho článok 5 ods. 3 taktiež odkazuje na slovenské právo. Nesprávne je tiež právne posúdenie týkajúce sa zosplatnenia úveru. Súd tu vskutku žiadne právne posúdenie ani neuviedol. V prípade aplikácie slovenského práva, je potrebné, v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, aby si zmluvné strany dohodli možnosť veriteľa požadovať jednorazové splatenie dlhu splatného inak v splátkach. Zdá sa, že v českom práve je uvedená situácia upravená obdobne. Zmluvné strany si právo na „zosplatnenie úveru“ nedohodli v zmluve. Navyše, ak by sa na vec v súlade s kolíznymi normami aplikovalo slovenské právo, bolo by zosplatenie úveru neplatné tiež pre porušenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca ani napriek niekoľkým zmenám žaloby nepreukázal, že by toto ustanovenie zákona rešpektoval. Záverom namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku ako iný nedostatok konania. V odôvodnení rozsudku sa súd nevyrovnal s viacerými dôležitými prvkami jeho procesnej obrany. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom

výroku a vo výroku o náhrade trov konania je potrebné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa žalobou doručanou súdu prvej inštancie dňa 24. 09. 2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 18.379,80 CZK s kapitalizovaným zmluvným úrokom vo výške 4.364,21 CZK od 21. 08. 2003 do 14. 09. 2018, so zmluvným úrokom vo výške 19,90% ročne zo sumy 18.379,80 CZK od 15. 09. 2018 do zaplataenia, s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 1.454,66 CZK od 17. 09. 2017 do 14. 09. 2018 a s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 18.379,80 CZK od 15. 09. 2018 do zaplataenia, ako i s náhradou trov konania. Z odôvodnenia žaloby vyplýva, že dňa 21. 08. 2003 uzavrel žalobca so žalovaným Zmluvu o úvere ku kreditnej karte reg. č. 102553, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver do výšky úverového limitu. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou pravidelných splátok, čo viedlo k tomu, že žalobca prehlásil všetky pohľadávky súvisiace s poskytnutým úverom ku dňu 16. 09. 2017 za splatné. Dlžná suma k 14. 09. 2018 predstavuje 24.198,67 CZK a pozostáva z istiny vo výške 18.379,80 CZK, zmluvného úroku vo výške 4364,21 CZK, úroku z omeškania vo výške 1.454,66 CZK. Žalobca vyzval žalovaného k úhrade dlžnej sumy listom zo dňa 02. 08. 2018, dlžná suma však zo strany žalovaného uhradená nebola.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločensvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

10. Preskúmvajúc podané odvolanie žalovaného, z hľadiska jeho odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné a nebolo spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu v prospech odvolateľa. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, z ktorého aj odvolací súd vychádza bez potreby ho dopĺňať, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel aj k správny m záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku.

11. Jedným z odvolacích dôvodov žalovaného bola namietaná iná vada konania spočívajúca v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené a súd sa v ňom nevysporiadal so všetkými, pre rozhodnutie veci rozhodujúcimi skutočnosťami.

12. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktno a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Súdy sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

13. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia. Zákonné

ustanovenie § 220 ods. 2 CSP sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

14. Prihliadajúc na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritéria určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nie je nepreskúmateľné a svojvoľné, tak ako nedôvodne namietal žalovaný.

15. Ďalšou z odvolacích námietok bolo to, že súd prvej inštancie nerozhodol o zmene žaloby, preto bolo potrebné predovšetkým posúdiť, či došlo v danej veci k zmene žaloby a či bol súd prvej inštancie o nej povinný rozhodnúť.

16. Podľa § 139 CSP žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

17. Podľa § 140 ods. 1 CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

18. Podľa § 140 ods. 2 CSP zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe.

19. V zmysle citovaných zákonných ustanovení sa za zmenu žaloby rozumie návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo (kvalitatívne zmena), návrh, ktorým sa uplatňuje iné právo (kvalitatívna zmena) alebo podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. V danej veci sa odvolací súd zaoberal tým, či došlo k podstatnej zmene skutkových okolností, o ktorej mal súd prvej inštancie rozhodnúť. Pre posúdenie tejto otázky je potrebné vychádzať z okolností daného prípadu, ktoré odôvodnil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v bode 8., na ktoré odôvodnenie odvolací súd odkazuje. Skutočnosť, že žalobca po podaní žaloby skutkové okolnosti v nej uvedené bližšie vysvetlil a ozrejmil, neznamenala žiadnu takú zmenu (podstatnú) alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností, ktorá by viedla k zmene žaloby a takýmto vysvetlením skutkových okolností nedošlo k zmene žaloby, preto ak súd prvej inštancie o nej nerozhodoval, postupoval správne.

20. Pokiaľ súd použil pri oboznamovaní listinných dôkazov názov dokumentu - výpis z karty, podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, aký dôkaz mal na mysli, a to konkrétne ten, ktorý je založený v spise na č. I. 13-22 a ktorý bol spolu so žalobou ako jej príloha doručený žalovanému dňa 26. 10. 2018. Listinný dôkaz, ktorý žalovaný v odvolaní označil tiež ako výpis z karty, založený na č. I. 58-149, súd v rámci vykonania tohto dôkazu tento označil ako platobná história a rovnako bol doručený žalovanému (jeho právnenému zástupcovi), a to dňa 23. 01. 2019 vo formáte PDF, tak ako vyplýva z doručky založenej na č. I. 171 spisu. Preto potom podľa § 204 CSP platí, že keďže ide o dôkaz listinou, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený, jej obsah nebolo potrebné na pojednávaní oboznamovať.

21. Čo sa týka ďalšieho odvolacieho dôvodu, a to toho, že vo veci rozhodol vylúčený sudca, keďže žalovaný vzniesol námietku zaujatosti, o ktorej doposiaľ nebolo rozhodnuté, i táto odvolacia argumentácia žalovaného nie je dôvodná. K uvedenému je namieste uviesť len to, že súd prvej inštancie správne vec nepredložil odvolaciemu súdu na rozhodovanie o námietke zaujatosti, pretože táto sa týkala okolností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 CSP, teda takých, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo v jeho rozhodovacej činnosti, tak ako súd prvej inštancie správne konštatoval v ním spísanom úradnom zázname na č. I. 267 spisu. Teda, súd prvej inštancie správne na takúto námietku zaujatosti neprihliadol a nadriadenému súdu ju nepredkladal. Vo veci tak nerozhodla vylúčená sudkyňa

a týmto postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

22. Ďalším odvolacím dôvodom bola aplikácia českých právnych predpisov na predmetnú vec a tiež to, že súd neuviedol, ako zistil ich obsah. Odvolací súd k tomu uvádza, že so záverom súdu prvej inštancie ohľadom aplikácie českého právneho poriadku na danú vec sa stotožňuje a námietka žalovaného o tom, že súd neuviedol, odkiaľ zistil obsah českej právnej úpravy, je bezpredmetná, keďže to, že by bol súd prvej inštancie nesprávne zistil obsah rozhodujúcich ustanovení českého právneho poriadku, žalovaný neuvádzal. Len skutočnosť, že súd neuviedol, z akého zdroja čerpal, pri bežnej dostupnosti uvedených informácií na internete a jazykovej príbuznosti našich krajín, nerobí napadnuté rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávnym.

23. Podľa článku 3 ods. 1 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Úradný vestník Európskej únie 2005/C 334/01) zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia účastníci zmluvy. Voľba musí byť výslovná alebo musí dostatočne spofahlivo vyplývať z ustanovení zmluvy alebo z okolností prípadu. Účastníci zmluvy si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

24. Keďže v danej veci ide o spor z medzinárodného práva súkromného, teda o spor s cudzím prvkom, súd prvej inštancie sa správne zaoberal aj otázkou, ktorý právny poriadok je potrebné na danú vec použiť. Súd prvej inštancie v tejto otázke dospel k záveru, že daný právny vzťah sa spravuje právnym poriadkom Českej republiky, pričom pri aplikácii rozhodného práva súd vychádzal z Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky otvorenému v Ríme na podpis dňa 19. júna 1980 (Rímsky dohovor) a z toho, že medzi stranami došlo k voľbe práva, a to českého právneho poriadku, s čím sa odvolací súd stotožňuje.

25. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo dňa 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.) posudzuje rozhodné právo na zmluvy uzavreté od 17. decembra 2009 (Kapitoly III čl. 28 Rím I.), a toto nariadenie nahrádza Rímsky dohovor a v rozsahu predmetu svojej úpravy a časovej pôsobnosti sa nahrádzajú predmetným nariadením aj ust. § 9 až 13 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Rozhodné právo na zmluvy uzavreté pred 17. 12. 2009, čo je aj predmetná zmluva sa naďalej určuje podľa Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky zo dňa 19. 06. 1980, tzv. Rímsky dohovor. Keďže voľba práva uskutočnená v zmluve o úvere ku kreditnej karte zo dňa 21. 08. 2003 zostala zachovaná, v zmysle článku 3 ods. 1 Rímskeho dohovoru sa zmluva spravuje právnym poriadkom, ktorý si strany zvolili, teda českým právnym poriadkom. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolateľom v tom, že automatické stotožnenie obvyklého pobytu so štátom zamestnania, nie je správne, avšak z dôvodu voľby práva stranami je táto námietka žalovaného irelevantná. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádzal, že ustanovenie § 10 ods. 4 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom odkazuje na slovenské právo, k tomu odvolací súd uvádza, že § 10 tohto zákona má ods. 4 až od 13. 06. 2014, ktorý nebol v rozhodnej dobe účinný, preto ho na danú vec nemožno použiť. V rozhodnej dobe bola aj v zmysle ustanovenia § 9 zák. č. 97/1963 Zb. možná voľba práva účastníkmi zmluvy, ktorým sa mali spracovať ich vzájomné majetkové vzťahy. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil s aplikáciou českého právneho poriadku na danú vec, tak ako to urobil súd prvej inštancie.

26. Vo vzťahu k ďalšiemu odvolaciemu dôvodu, a to nesprávne zistenému skutkovému stavu, žalovaný neuviedol žiadne relevantné dôvody a samotnú súdom priznanú sumu žiadnym právne významným spôsobom nespochybnil.

27. K argumentácii žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne v rozhodnutí konštatoval, že vzal námietku premlčania späť, treba uviesť, že prejav žalovaného skutočne neobsahoval vyjadrenie, ktoré použil v rozhodnutí súd prvej inštancie, a síce, že „berie námietku premlčania späť“, keď žalovaný uviedol (tak, ako to uviedol aj v podanom odvolaní), že námietka zaujatosti „nemá zmysel“. Z hľadiska výkladu významu oboch týchto pojmov však podľa názoru odvolacieho súdu možno konštatovať, že i keď súd prvej inštancie nesprávne použil slovné spojenie „vzal námietku premlčania späť“, v konečnom dôsledku vyjadrenie žalovaného, že námietka zaujatosti „nemá zmysel“ smeruje k rovnakému dôsledku, a síce k tomu, že už nie je dôvodné sa ňou ďalej v konaní zaoberať. I napriek tomu však súd prvej inštancie odôvodnil, prečo nárok žalobcu za premlčaný nepovažoval a s takýmto záverom súdu sa odvolací súd stotožňuje.

28. K ďalšej odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa toho, že súd prvej inštancie verejne rozsudok nevyhlásil, odvolací súd udáva, že nespornou je skutočnosť, že princíp verejného vyhlásenia rozsudku má povahu ústavného príkazu pre všeobecné súdy, podľa ktorého v prípade, že rozhodujú vo forme rozsudku, sú povinné tieto vyhlásovať vždy verejne. Zákonným následkom vyhlásenia rozsudku je viazanosť súdu vyhláseným výrokom. V prejednávanej veci si odvolací súd vypočul zvukový záznam z pojednávania na súde prvej inštancie, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, priebeh ktorého vyhlásenia rozhodnutia opísal i žalovaný v podanom odvolaní, pričom je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie obsah vyhlásenia rozsudku, tak ako ho predpokladá ustanovenie § 219 ods. 1 CSP, dôsledne nedodrжал, keď verejne vyhlásil výrok rozhodnutia a časť odôvodnenia rozhodnutia, ktorú nedokončil (z dôvodov, ako ich opísal žalovaný v podanom odvolaní). Teda, i keď súd prvej inštancie dôsledne nepostupoval v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 CSP tým, že neuviedol odôvodnenie rozhodnutia, výrok rozsudku, ktorým je viazaný vyhlásil tak, ako to ustanovenie § 219 CSP predpokladá. V danej situácii potom v postupe súdu prvej inštancie odvolací súd vzhladol síce pochybenie, opísané vyššie, avšak nie také, ktoré by bolo dôvodom na konštatovanie porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces, keď žalovaný si verejne vypočul vyhlásenie rozsudku zákonnou sudkyňou v rozsahu jeho výroku s tým, že obsah odôvodnenia rozhodnutia bol podrobne zdôvodnený v písomnom vyhotovení rozsudku. Takýmto postupom súdu potom podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

29. Napokon, odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie neuviedol predbežné právne posúdenie veci, pretože táto nie je dôvodná. Súdom prvej inštancie, tak ako to vyplýva zo zvukového záznamu z pojednávania konaného dňa 08. 04. 2019, uviedol, ktoré skutočnosti sú medzi stranami sporné a ktoré nie, vyjadril sa k charakteru daného sporu a k postaveniu sporových strán v tomto konaní, ako i k tomu, ktoré skutočnosti má v konaní za preukázané a aké skutočnosti budú musieť strany sporu z hľadiska nimi uplatnených prostriedkov procesnej obrany a útoku v konaní preukázať. Taktiež sa vyjadril k právnemu posúdeniu vznesenej námietky premlčania žalovaným. Podľa názoru odvolacieho súdu takto prednesené predbežné právne posúdenie veci súdom prvej inštancie zodpovedá zákonnej požiadavke zakotvenej v ustanovení § 181 ods. 2 CSP a postupom súdu prvej inštancie nedošlo k vydaniu prekvapivého rozhodnutia, tak ako namietal žalovaný. Pokiaľ žalovaný poukázal na rozhodnutie KS v Nitre v konaní pod sp. zn. 9Co/94/2018, je potrebné uviesť, že v danej veci sa súd prvej inštancie skutočne dopustil pochybenia v tom, že súd si svoju povinnosť podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP vôbec nesplnil, čo však ale nebol prípad tejto právnej veci. I keď v zápisnici z pojednávania konaného na súde prvej inštancie dňa 08. 04. 2019 nie sú zaznamenané predbežné právne závery súdu, nič to nemení na tom, že postup súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je možné verifikovať na základe zvukového záznamu z pojednávania, z ktorého vyplýva, že tento postup bol súdom prvej inštancie dodržaný.

30. S ohľadom na všetky vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správne potvrdil. Záverom odvolací súd udáva, že v skutkovo a právne obdobnej veci totožných účastníkov konania senát 9Co už rozhodoval v konaní pod sp. zn. 9Co/6/2020, v ktorom konaní rovnako podal odvolanie žalovaný, a to v prevažnej miere z rovnakých odvolacích dôvodov ako v tomto konaní. Odvolací súd nemal dôvod sa od záverov prezentovaných vo svojom skoršom rozhodnutí ako odpoveď na odvoláciu argumentáciu žalovaného sa ani v tomto konaní odchýliť.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).